

379

6

1374

~~352.~~

7374

373.6

7374

Monned
L a u l u

1810.

I.

Ühhel emmal laulda, omma last immetades.

Mel. Rosen auf den Weg gestreut.

Magga, magga lapsokse,
Magga emma rinnul!
Ei ma=ilm weel ühtige
Et woi tehha sinnul!
Sööd ja jood weel inurreta
Ommast kottist, rummal,
Andko sul, saad sureks sa,
Targa mele Jummal!

Naera, naera wäetike,
Omma emma peäle!
Jummal andko sinnule
Jlka röömsa mele!
Et kui murred tullewad,
Naad ei sinnust hakka,
Kohhe jälle lähhawad,
Noua öigust takka!

*Gelesen in dem Gasthause Schweder
in Loddiger Gasthaus.*

Zweite Auflage.

Nach dem Liede:

Rosen auf den Weg gestreut.

Kurwa meest jahhutada.

Lilled tele forjage,
 Süddant jahhutada
 Übbe sörmepitkusse
 Anti elluks aega;
 Täanna katsub tansimist
 Poisike weel nouda,
 Tubba homme surno = rist
 Näitab temma hauda.

Neio lähhäb römoga
 Laulataia ette,
 Enne öhto = kastet ta
 Langeb surma kätte;
 Saatke murred tulese,
 Nutma mitte jäge,
 Meiegi süit lähhäme,
 Süis neid jälle näme!

Täanna naerad söbraga,
 Ello rōmo nähhes,
 Tubba homme nuttad sa,
 Temma hauda tehhes!

Ta siis mulla rüppe sees,
 Kui so rinnul maggab,
 Hingel taewa õnned kääs,
 Mis tal Jummal jaggab.

Emma tänna Ommastel'
 Weel woib abbi nouda,
 Tubba homme furno = kel,
 Sadab tedda hauda:
 „Kes nüüd hoiab, kaitseb meid!“
 Waesed lapsed nutwad,
 „Kes nüüd toidab, kattab neid!“
 Ohkwad nende tutwad.

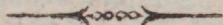
Nenda leinab mitto siin
 Omma seltsi takka,
 Ei neil mekki leib, ei wiin,
 Ükski rõõm ei hakka;
 Siiski murre lahkeb neist,
 Rõõmsaks jälle sawad,
 Leidwad ifka jälle teist,
 Redda armastawad.

Oh sepärrast, innime,
 Urra nutta wägga!
 Keif mis Jummal teeb on hea,
 Moista agga sedda!
 Määd, kui kaunist ellawad
 Reed, kes õigust iewad,
 Ja mis rahho tunnawad
 Waewastki, mis näwad!

Eest kui agga wagga meel
 Kergitab so waewa,
 Mis siis juhtub ilma peäl
 On sul Saatjaks Taewa,
 Arm ja waen meelt tõstawad,
 Kui ka süddant sõwad,
 Meie kumbed sõluwad,
 Puhtaks wiijaks tewad.

Olle siis nüüd õiglane
 Igga ühhe wasto,
 Anna süddant sõbrale,
 Katta temma patto!
 Ja kui se eest raatsiks ta
 So meelt pahhandada,
 Wata helde filmaga
 Temma peäle mahha.

Uus aeg igga fewwade,
 Sui weel ikka toitnud,
 Tännini ka süggise
 Talwe kartust woitnud.
 Maitsklem siis, mis rõmustab,
 Kannatagem waewa!
 Jummal ärraparrandab
 Keik, ja siit wiib Taewa.

Jch habe viel gelitten in dieser schönen Welt.

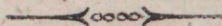
Ma ollen monda näinud
 Siin kalli ilma peäl,
 Kül murre te peäl künud,
 Ei leidnud armo teäl,
 Kui õse walgust mattis
 Ja pimmedus keik kattis,
 Siis nuttes walwasin,
 Ja walw'des õhkasin.

Mind wihtas õn ja sõbrus
 Mind pettis armastus;
 Mul paistis nende nõdrus
 Ja nende kawwalus,
 Neg joudis lendes möda,
 Ja minno pehme südda,
 Sai murrest pinatud,
 Silm weega täidetud.

Oh, et mul lodi südda,
 Mis ifka armoga
 Mo liggimesse hädda
 Kui omma tundis ka.
 Kül ommast kurwastussest,
 Ja woobrast äppardussest
 Sai südda pinatud,
 Ja mahha rõhutatud!

Kõl lahkus pea minnust
 Keik waew ja kurvastus,
 Ma lodan sedda sinnust,
 Oh surm, mo rõmustus!
 Sa peastad ello waewast,
 Ja Jummal watab taewast,
 Kui hauas hingan ma,
 Mo peäle armoga.

Mo hing siis wotta lota,
 Et taewa ello sees,
 Kus waew so peäl ei ota,
 Sa leiad rõmo ees!
 Seäl lõppeb minno hädda,
 Sest minna jättan sedda,
 Kui langen mullasse,
 Siis seia järrele.

Ich spielt als Knabe unbefangen.

Ohhel pimmedal laulda, kelle silmad rou-
 ged on ärrarikkunud.

Ma mängsin lapse = põlwe's rõõmsast
 Ja olin ilmasüta weel!

Silm nõggi keif, mis Jummal lennast
 Ja targast lonud ilma peäl!
 Ni tassaste ta joudis möda
 Mo kallis ello rõmoga —
 Siis teggid rouged mulle hädda,
 Ja waew mind hakkas kiusama.

Sest filma walgust kustusid,
 Et päikest ennam näinud ma,
 Ja lilled, mis ni lennast õitsid
 Ei näinud ennam noppida.
 Üks Praua agga helde, hea
 Mo waese peäle hallastas,
 Ta armo läbbi õpsin pea
 Ma laulma — südda rõmustas!

Teil, mängi keeltel, olgo tänno!
 Ma teie läbbi ilma peäl
 Ei tunne nalga egga jänno,
 Waid omma pallukesest weel
 Woin omma Wannemattel anda,
 Kes armsast kandwad hoolt mo eest —
 Nüüd jouan omma koorma kanda,
 Kui siin ma ka ei peäse sest.

Et küll on ehhitatud lennast
 Ma, ilm ni mitme illoga —
 Keif sedda illo ja mind ennast,
 Mo filmad nüüd ei selleta!
 Neid kattab pimmedus. — Siin ilmas

So templit, Jummal, ma ei ná!
 Ei ná, kui sannel wessi filmas,
 Kes tunneb, et mul hádda ká.

Kül Jummal walgust jälle annab,
 Mul waesel, árra karda hing!
 Gest surm meid pea senna kannab,
 Kus lõppeb minno nat ja wing;
 Seal kaub pimmedus siis minnust —
 Mo filmad náwad, Jummal, sind!
 Náán neid, kes õnnistatud sinnust,
 Siin heldest toitnud, katnud mind.

5.

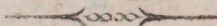
Arm und Klein ist meine Hütte.

Weike on kül minno maia,
 Agga rahhul ellan ma,
 Ei ma rikkust takka aia,
 Süski rõmo lõpmatta!
 Armastus, sa punnud meile
 Kennad kronid lilledest;
 Uhted! jágo rikkus teile,
 Minna wist ei holi sest.

Sest mo kallis naesokenne
 Langeb minno kaenlasse,
 Niab omma maggust kōnne
 Naerdes, lauldes, minnule:
 Pääwa toustel wottab temma
 Röömsast und mo filma peält,
 Lähhäb siis, kui helde emma,
 Kuulma omma laste heält.

Eddob mis Jummal meile andis
 Laste ja ka minnoga,
 Jouab sest, mis pōid meil kandis,
 Linnast lõnga kehrada.
 Oh, mis maggus on ta kōnne,
 Edest, selle ilma sees,
 Leia ükski ennām õnne,
 Ennam rõmo, kui ta mees!

Kui siis õhto langeb wessi,
 Murdes, meie hallikast,
 Mis ni maggus on kui messi,
 Siis ma laulan Jummalast.
 Jah! mo maia olgo weike,
 Onnis siiski ollen ma!
 Sest, kel nisuggune naene,
 Mis sel wigga ellada!

6.

Du lieber Gott, wie wohl ist mir.

Ubbe perrenaeſe hommiſko=laul.

Mis lahke meel on jälle mul,
Et rahhul hingand ma!
Eest annab, Jummal, tänno sul
Mo südda rõmoga!

Ei nenda ennam murreſe
Et raske maia tõ,
Eest kui tõ tehtud õiete,
Ja jälle hingame:

Nüüd lähhan ue rammoga
Mo tõle julgeste,
Ja wottan tehha rõmoga
Mis moistan, jouange.

Mo wäetimad weel maggamaš
Mis Jummal annud meil,
Eeal ommaš ſängiš nemmad maas,
Ja polle murret neil.

Kül tewad ikka raškemaš
Pääw päwalt minno tööd,
Ja ſiiſki ikka armsamaš
Mo melest lähwad need.

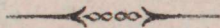
Neid pean kaitsema armsaste,
 Ja hoidma kurja eest,
 Mo sanna, ello ning mo is
 Neid saatko iggameest.

Ka mehhe abbiks ollen wist
 Siin lodud ilma peäl,
 Et temma waew, ja temma rist
 Mo naal ka-uks teäl.

Et minno nou ja armastus
 Ta põlwe fergitaks,
 Mo lahke meel ja kasinus
 Ta õnne kaswataks.

Ka orjad pean heldeste
 Ma üllespiddama,
 Ja lojustele noppeste
 Keik õigust teggema.

Oh Jummal, Jummal aita mind,
 Et ma keik toimetan —
 Ja senni nenda tenin sind,
 Et sinno jure saan.

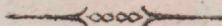

Der Graf bot seine Schätze mir.

Saks pakkus rikkust minnule,
 Kül kulda ja kül paatrid;
 Ma tannasin siis kennaste,
 Ja nutsin halledaste:
 Ma'p tahha rikkust ühtige
 Ma'p kolba mitte Herrale —
 Ma ollen kihlatud,
 Ma ollen kihlatud!

Siis langes temma põlveli,
 Ja hakkas karwalaste
 Mind nüüd weel enam palluma,
 Ma pallusin ta wasto:
 Oh Herra, teie pikate,
 Se polle mitte illus tó!
 Ma ollen kihlatud,
 Ma ollen kihlatud.

Kui'p aitnud enam karwalus,
 Siis hakkas karkatama,
 Ja ahwardas mind waewada,
 Kül oód, ning ilma pawa.
 Ma ütlin: ahwardage kül, —
 Ma'p taggane, et laitse mind,
 Ma ollen kihlatud,
 Ma ollen kihlatud.

Elegie bei dem Grabe meines Vaters,
von Hölsti.

Nutto=laul ühhe isä hāua jures.

Onsad on, kes lotes hinge heidsid,
Kallis isä! õnnis olled ka:
Inglid tõid sul fronti, kui sind hüüdsid
Ja sa läksid rahhoga!

Kõnnid seäl, kus alla jäänd keik tähhed,
Ma=ilm kaddund põrmuks sinno eest.
Silmapiikmel nendest mõda lähhad,
Jõsat naäd sa iggawest.

Selge sul, mis meil siin weel on warjul,
Ello hallikast jood jannoga;
Jggawenne walgus paistab sinnul
Ja so õn on otsata!

Siiski ärrawoitja ehtes watad
Ea so ingli nõoga mo peäl!
Palwed sa Jehowa ette sadad
Mo eest, ja Ea aitab teäl.

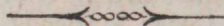
Warju, kui mo ello otsa jouab,
Mis mul Jummal jätkand weel,

Warju sa, kui surm mind wotta nouab,
Mind mo surma wodi peäl!

Et kui surma kaget wallo kanna,
Sinno palmi-leht mind jahhuta,
Ja ma julgest ihho hauda annan,
Kust mind Jummal ärratab.

Ja siis Taewa sinno kõrwa tõttan,
Onne sinno seltsis pärrima.
Ühes ellus sinnoga siis wõttan
Taewa Jhsat tännada.

Ditse senni, rosi = poesa illo
Temma hingamisse kohha peäl!
Kaswa, et so die warjo willo
Jahhuta's mo süddant seäl.

Schlummre sanft mein Liebchen ein.

Lapse = kigutamisse Laul.

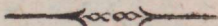
Magga, kallis lapsoke,
Und sul Jummal annab;
Magga rahhul wäetike,
Hoolt so emma kannab!
Temma tahhab rõmoga
Sinno jures waltwada.

Murret sa kúl emmal teed,
 Waewa saab ta nähha;
 Armas mulle süski jääd,
 Ja ma wottan tehha
 Keif mis kassuks sinnule,
 Magga kallis lapsokel!

Kül sa omma ello sees
 Saad weel tundma hädda!
 Murre aeg on alles ees,
 Ma jo kardan sedda!
 Algga kangel sinnust weel
 On keif waew siin ilma peäl.

Sinno truid wannemad
 Püüdwad nou sul anda.
 Et, kui üksford sureks saad,
 Oskad koorma kanda;
 Mendest sa süs oppid ka,
 Mega targalt pruukima.

Magga süs, mo lapsokel!
 Sa weel tea waewast!
 Kaswa sureks priiskeste,
 Jummal annab Taewast
 Inglid wahhiks sinnule,
 Mis nüüd wigga, wäetike!

Talliõnas,
trükkitud Gresseli Kirjadega.

